

EYÜP ATAŞ

SEÇME ESERLER
SELECTED WORKS
2012-2019

Neziko'ya ve aileme...

EYÜP ATAŞ

SEÇME ESERLER

SELECTED WORKS

2012-2019

Teşekkürler / Thanks

Nezih Çavuşoğlu
Marcus Graf
Sinan Dereli
Osman Kavran
Nazif Çavuşoğlu
Ayşegül Arayıcı
İnci Aksoy
Yahşi Baraz
Nilgün Yüksel

Metin / Text: **Marcus Graf**

Fotoğraf / Photograph: **Hüseyin Atiş**

Tasarım / Design: **Gürkan Kızılsakal (Galeri/Miz)**

Çeviri / Translate: **Protranslate.net**

Baskı / Print: **Bizim Matbaa** www.bizimmatbaa.com.tr

Tarih / Date: **Mart 2019**

Marcus Graf ¹

Gerçeklik denilen Kırık Aynanın Yansımaları

Bugün sanat yapmak her zamankinden daha zor! Bunu söylerken dünyada görülen bireysel travmalardan tutun siyasi dramalara kadar olan türlü krizden bahsetmiyorum. Bunlar her zaman vardı. Sanat tarihi her zaman insanlık tarihi ile bağlantılı olmuştur, insanlık tarihinin kendisi de şiddet ve savaş tarihiyle iç içe geçer. Bu üç hikaye eşit derecede eski, uzun ve aynı zamanda karmaşık ve yoğun hikayelerdir. Sanatçılar için oluştuğunu söylediğim yeni zorluk, sayısız ekranda resimler aracılığıyla dünyayı algıladığımız, anladığımız ve dünya ile iletişim kurduğumuz hep-kalıcı ve hep-içe işleyen görsel kültürün yoğun etkisidir. Okumak veya konuşmak yerine genelde bakıyoruz. Bazen yalnızca bakıyoruz, bazen de gözlemliyoruz; ama çoğunlukla yalnızca varlığımızın boşluğuna dikkatle bakıyoruz.

Görsel verinin bu derece yoğun akışı her şeyin dijital resimlerle ulaştırıldığı yeni bir görsel algıya sebep oldu. Küresel köyümüzde araç mesaj haline geldikten sonra, bugün, hepimiz büyük ve küçük biraderler sürekli bizi izlerken birkaç dakikalığına dünyaca ünlü oluyoruz. Sosyal medyanın yeni bir toplumsallık yarattığı, böyle bir dünyada herkesin görseleğin yaratılması ve paylaşılması yoluyla varlığını ifade eden bir görselci haline geldi.

50 yıl önce bile Beuys her insanın bir sanatçı olduğunu iddia etmiş, Shakespeare ise çok daha öncesinde dünyanın büyük bir sahne olduğunu bizim de bu sahnedeki oyuncular olduğumuzu söylemişti. Öyleyse bir profesyonel ne tür bir görsel değişiklik önerir? Bu sonsuz resim okyanusunda boğulmamak ve fark yaratmak için hangi alternatifler ve alışılmışın dışında yaratım yolları mümkün?

Ayrıca sanatçı bugünün görsel bombardımanına maruz kaldığı için sanatçının görsel kültürümüzün bu devasa havuzundan ilham almasının, bundan beslenmesinin ve yüzeysel temsil veya yeniden üretim tuzağına düşmeden ama resmin gücünü yenileyerek mevcut davranışlarımıza atıfta bulunan sanat eserleri yaratmasının mümkün olup olmadığını sormalıyız. Kritik soru şu; çağdaş sanat, görsel kültürümüze eleştirel olarak katkıda bulunabilir ve dünyamıza alternatif anlayışlar sunabilir mi?

Marcus Graf ¹

Reflections of the Broken Mirror called Reality

Today, creating art is more difficult than ever! I am not only referring here to the various crises occurring in the world, ranging from individual traumata to political drama. Those have been around forever. The history of art has always been interconnected to history of mankind, which itself is closely mingled with the history of violence and war. These three stories are equally old and long, as well as complex and intensive. What I am exposing as a new difficulty for the artists is the overwhelming impact of an all-permanent and all-penetrating visual culture, in which we perceive, understand and communicate with the world through images on uncountable screens. Instead of reading or talking, we generally look. Sometimes we stare, other times we observe; but mostly we just peer into the void of our existence.

The massive stream of visual data has caused a new sense of visibility, in which all is mediated through digital images. After the medium became the message in our global village, today, we all are world-famous for a few moments while big and small brothers permanently watch us. In such a world, where social media has created a new sociality, everybody has become a visualist, a being that expresses existence through the creation and sharing of pictures.

Beuys claimed that every man is an artist even 50 years ago, and Shakespeare revealed even much earlier that the world is a big stage, on which we perform as actors. So, what visual alteration can a professional propose? What alternatives or unorthodox ways of creation are possible to make a difference in order not to be drowned in the infinite ocean of pictures?

As also the artist is exposed to today's visual bombardment, we must question whether it is possible to be inspired from the massive pool of our visual culture, feed on it and create artworks that refer to our current habitus without falling into the trap of superficial representation or reproduction but to renew the power of painting. The crucial question is whether contemporary art can critically contribute to our visual culture and propose alternative insights in our world?

Eyüp Ataş, yaygın gerçekliklerimizle eleştirel olarak uğraşan ve görselliğinin varlığını bozan işler yaratmak için güçlü stratejiler bulmuş bir sanatçıya iyi bir örnek oluşturuyor. Tıpkı "Gerçek" dünyada olduğu gibi, resimlerinde de günümüzün farklı toplumsal halini yansıtan heterojen ve çoğulcu kaleydoskoplar üretmek için sayısız resmi çarpıştırıyor. Güçlü resimlerinin estetiği, izleyicinin gözünü çok sayıda görsel referansın oldukça karmaşık kompozisyonlarla iç içe geçtiği çok katmanlı matrislerden oluşan kasırgalara çektiği için oldukça ilgi çekici.

Modern yaşam ne doğrusal ne de düzdür, heterojen ve kaotik ilerler. Özellikle de İstanbul gibi büyük metropollerde, içinde çok sayıda oldukça farklı insanın sonsuz sokaklarda hareketli bir kent prizması oluşturduğu kırık bir aynaya benzer. Görünüşe göre, tekil resimler bizim çağdaşlığımızın yoğunluğunu kavrayamıyor gibi görünüyor. Bu yüzden de şu anki sanat dünyamız tutarlı ve bağlayıcıdan ziyade parçalı ve karmaşık olan külliyatla belirleniyor.

Eyüp Ataş'ın işleri bu düşünce ekolüne tam oturuyor çünkü tek boyutlu sanatsal cevaplar yerine çok boyutlu sorular soruyor ve izleyicinin yaşadığı çevre hakkındaki bilgisini gözden geçirmesini sağlıyor. Tüm cevapların yerel bağlamlarda yalnızca geçici gerçeklikler sağlayabildiği zamanlarda sürekli sorgulama eylemi insan olmanın en önemli parçası haline gelir. Bu bağlamda, Ataş'ın resimleri izleyicinin gerçeklikle ilgili kavrayışını ve etrafındaki tuhaf görsel temsilleri yeniden düşünmesi için bir şans anlamına geliyor.

Ataş, görsellik havuzumuza atlamaktan, onun derinlerine dalmaktan ve temel parçaları ortaya çıkarmak ve ilham verici kompozisyonlarda birleştirmek için korkmayan bir sanatçı. Gerçekçi manzara ortamları ve soyut biçim oyunları arasında değişen acayip zeminlerin üstüne şuan ki seride, eski ustaların figürleri, çizgi film ve manga karakterlerine ait unsurlarla bir araya geliyor. Yüksek kültür, sanat ve kitsch senfonileri oluşturmak için düşük kültürle buluşuyor. 80 yıl önce Clement Greenberg, Yüksek Sanat ve Kitsch'e kültürün iki zıt unsuru olarak karşı çıkmıştı. O zamanlar Kitsch'i olumsuz olarak düşünmüştü, oysa Warhol'un Pop ve Koons'un Fetişler işlerinden sonra hepimiz bunun sanatın ve kültürün ayrılmaz bir parçası olduğunu anlıyoruz.

Eyüp Ataş'ın tarihe ve çağdaş sanat durumuna yaklaşımı, yansıtıcı ve eleştirel bir uğraşı ortaya koyuyor. Bugün bizi eklektik, çoğulcu ve heterojen olan sanat fikrine getiren uzun kültür hikayesi içindeki biçimsel ve kavramsal katmanların farkında. Elbette eserleri pop kültür ve kolaj sanatıyla olduğu gibi realizm ve sürrealizmle de ilişkili. Ancak sonuçta, eserleri kendi varlıklarını oluşturmak için sanatsal, kültürel ve görsel referanslar alıntılamanın ötesine geçiyor. Estetik olarak güzel ve kavramsal olarak güçlü olan bu eserler algımızın doğasını eleştirel düzlemde ortaya koymak için gerçeklik inşalarının mevcut durumu üzerine kafa yoruyor. Bu anlamda yoğun görsel ve sanal temsil bağlamında varlığımızın özü ile ilgili bu tartışmaya olumlu bir katkıda bulunuyor.

Eyüp Ataş is a good example of an artist who has found powerful strategies to create works that critically deal with our diffuse realities and deconstruct the being of its visuality. Just like in the "real" world, in his paintings, he clashes numerous images in order to produce heterogeneous and pluralist kaleidoscopes that reflect today's strange state of society. The aesthetic of his strong paintings is very appealing as it pulls the spectator's eye right into swirling tornados of multilayered matrixes, where numerous visual references are mingled into highly complex compositions.

Modern life is neither linear nor straight but heterogeneous and chaotic. Especially in big metropolises like Istanbul, it resembles a broken mirror, in which a large number of highly different people on infinite streets form a dynamic urban prism. It seems like single images cannot grasp the intensity of our contemporality anymore. This is the reason why currently our art world is characterized by oeuvres that are rather fragmental and complex than being coherent or stringent.

Eyüp Ataş' works fit right into this school of thought, because instead of proposing one-dimensional artistic answers, they raise multi-dimensional questions, and make so the spectator review his knowledge about the environment he lives in. In times, where all answers can only provide temporary truth in local contexts, the act of permanently questioning becomes an important part of being human. In this context, his paintings mean a chance for the spectator to reconsider his insight into reality and its strange visual representations that he is surrounded with.

Ataş is an artist, who is not afraid to jump right into the pool of our visuality, to dive deep into it, and to reveal its fundamental particles in order to combine them in highly inspiring compositions. Onto weird backgrounds that vary between realistic landscape-settings and abstract form-plays, in the current series, figures of old masters get combined with elements of cartoons and manga characters. High culture meets low culture in order to form symphonies of art and kitsch. 80 years ago, Clement Greenberg confronted High Art and Kitsch as two opposed elements of culture. Back then, he considered Kitsch negatively, whereas after Warhol's Pop and Koons' Fetishes, we all understand it is an inseparable part of art and culture.

Eyüp Ataş' approach to the history and contemporary state of art shows a reflective and critical handling. He is aware of the many formal and conceptual layers within the long story of culture, which brought us today to the idea of art being eclectic, pluralist and heterogeneous. Of course, his works show relations to realism and to surrealism as well as to pop culture and to the art of collage. Though, in the end, his pieces go beyond quoting artistic, cultural and visual references for constituting their own existence. The aesthetically beautiful and conceptually powerful works reflect on the current state of our reality constructions in order to critically reveal the nature of our perception. In this sense, they positively contribute to the pressing discussion about the essence of our existence in the context of its overwhelming visual and virtual representation.

Gerçeklik, Gerçekçilik ve Diğer Tuhaf Şeyler

Marcus Graf, Eyüp Ataş ile Sohbet Ediyor

Graf: Sevgili Eyüp, Galeri/Miz'deki kişisel sergin için yeni eserler sergileyeceksin. Fakat onları konuşmadan önce, senin sanata ilgini ve sanat felsefeni konuşalım. Daha sonra formel ve kavramsal konulara bakarız. Şu an yapmakta olduğun serini ana başlıklarla nasıl açıklarsın.

Ataş: İlgim çocukluğumda başladı. Yeteneğimi keşfetmem, ona yoğunlaşmam ki çok çizerdim ve hakikaten çok enteresan bir şekilde sanatı tarif bile edemezken bir "yaratma dürtüsü" vardı içimde hep. Bir şeyler yapmak, insanları ve kendimi etkilemek istiyordum. Bugün görüyorum ki bu memnuniyetsiz bir durumdu ve hayata ilgili bir şeyleri değiştirmek istiyordum. Bunu da her zaman olumlu ve ulvi duygularla yaptığımı ve insanlarda da bu hisleri uyandırdığımı hayal ediyordum.

Gözlemci ve gerçekçi bir karakterim var. Bu aynı zamanda da sanat felsefemi de oluşturuyor. Ayrıca yenilikçi ve ilerici bir ruhum var. Çocukluğumda da yaşımdan oldukça olgun bir duruşa sahiptim. Bu durum eskiye, klasik olana yoğun duygular hissetmemi sağladı. İlerici ve yenilikçi yanım tıpkı bu günlerde yaptığım eserler gibi; klasik altyapının üzerine gelen pop ve çağdaş müdahaleler gibi duruyor.

"Çağlar arası bir bağ yaratmak", "Noktaları birleştirmek", "Ruhun kasları", "Ayrıklıkların uyumu" . . . Bunlar şu anda ürettiğim eserlere başlıklar olabilir sanırım.

Graf: Özellikle de Gerçeklik ve Gerçekçilik fikrin oldukça ilginç ve işinde çok büyük bir etkisi var gibi görünüyor. Gerçekçilik, Gerçeklik üzerine fikirlerin ile bunların resimlerle bağlantısını nasıl tarif edersin?

Ataş: İlk iki sergimde de aslında bu kavram üzerine eğilmiştim. İlk sergi "Aynada ki gibi" (Ingmar Bergman filminden ilhamla), ikinci sergi ise "Bakışta" (Gerçekliği izleyen izlenmesi). Evet gerçeklik belki tek ancak birde bunu algılayan bir zihin söz konusu. Gerçeklik o zihne süzülürken anlam ve algılanışı değişebiliyor. Bu sebeple iki tür gerçeklik olduğunu düşünüyorum. Dışarıdaki gerçeklik ve bizim kendi zihnimizde oluşan yeni gerçeklik.

"Gerçekliğin Kırılması". İnsan, hayatı boyunca yaşadıkları, çevresi, genleri ve dış etkenlerin sayesinde "oluşuyor". Bu bir süreklilik ve insana has bir durum.

"Aynada ki Gibi" sergimde ki notlarıma baktığımda; Bizler birer ayna olarak, daha büyük bir ayna olan 'hayat'ın içinde duruyoruz. Sağımızda, solumuzda, önümüzde, arkamızda duran ve içinde olduğumuz büyük aynadan yansıyan ışıkların, görüntülerin toplandığı bir aynayız. Bütün bunların yansıması bizde yeni bir renk, yeni bir benlik ve gerçeklik doğuruyor. Ve her birimiz "ben" oluyoruz (Tek). Temel düşünce bu. Bunun çıkış noktası ise İsveçli büyük yönetmen Ingmar Bergman'ın Türkçeye "Aynadaki Gibi" adında çevrilen filmi. Burada bahsettiğim ayna 'hayat', yani "büyük ayna". Uzaktan baktığımızda yaşadığımız hayatın kendisi, yakından ise her birimizde farklı olan hayatlarımız. Bergman bu filmde İncil'den bir ayetten esinlenmiş. Ayette; "Hayatın bir ayna olduğundan, bu aynanın ortadan kalkmasıyla asıl gerçekliğin görüneceği" fikrinden bahsediyor. Benimde odaklandığım mevzu; her birimizin başka aynalarda veya büyük aynada gördüğümüz yansısamalı sahneler ve gerçeklikler. "Kırılan gerçekliklerin yeni bir gerçeklik haline gelmesi".

Resmimi gerçekçi bir üslupla resmetsem de gerçekçilik, gerçek bir zemine oturmuyor. Onlar kendi gerçekliklerini yaratıyorlar. Bu benim mevcut işlerimde belirgin. Gerçekçi (veya klasik) kompozisyonların üzerine yerleştirdiğim hem aykırı hem uyumlu müdahaleler bütününde yeni bir hikaye ortaya koyuyorlar.

Reality, Realism and Other Strange Things

Marcus Graf in Conversation with Eyüp Ataş

Graf: Dear Eyüp, you will expose your works for your solo exhibition at Galeri/Miz. But, before that, let's talk about your interest in art and art philosophy. Then, we can look at formal and conceptual issues. How can you explain the series you're currently preparing under main titles?

Ataş: My interest started in my childhood like my discovery for my talent, and my concentration did. I used to draw so much and in my ages when I could not even describe art I, weirdly had a "creation instinct" somewhere in myself. I wanted to do something and impress people and myself. I see today that it was a dissatisfied state and I wanted to change something about life. I always dreamed I would do it with positive and divine feelings and people would feel the same way.

I have an observer and realistic character. This also forms my philosophy of art. Also, I have an innovative and progressive spirit. In my childhood as, I had a rather mature attitude. This made me have more intense feelings for the old, the classic. My progressive and innovative side seems like pop and contemporary interventions on the classic background just as my works today.

"Make a link between ages", "Combining points", "Muscles of the Soul", "Harmony of Discrepancy"... These may be the titles of the works I'm making now.

Graf: Especially, your notion of Reality and Realism is highly interesting, and seems to have a huge impact on your work. How would you describe your ideas on Realisms, Reality and the interconnection with your paintings?

Ataş: I dealt with this concept in my first two exhibitions. The first exhibition was "Through a Glass Darkly", (inspiration by Ingmar Bergman's film) and the second was "At The Look" (Watching spectator of Reality). Yes, reality is single but also there is a mind which perceives it. When reality flows into that mind, its meaning and perception can change. So I think there are two kinds of realities. The reality outside and the new reality in our own mind.

"Breaking Reality". Human is "formed" thanks to his experience, surroundings, genes and outside factors. This is a continuity and is peculiar to human beings.

When I check on my notes in the exhibition, "Through a Glass Darkly"; We, as a mirror, stand in the "life", which is a larger mirror. We are mirrors in which the lights and visuals that reflect from the big mirror on our right or left side, in front of or behind us, gather. The reflection of all this gives us a new color, a new self and reality. And each one of us becomes "I" (Unique). This is the main idea. The point of departure is the movie, "Through a Glass Darkly", by Ingmar Bergman, the great director of Sweden. The mirror I mentioned here is "life", that is the big mirror. When we look at it from a distance, it is the life itself we live; when we look at it closely it is our lives which are different for each of us. Bergman was inspired by a Bible verse in this film. In the verse, it is mentioned "Life is a mirror and when this mirror disappears, the actual reality comes out". The issue I have focused on is the illusionary scenes and realities that we all see in other mirrors or in the big mirror. "The fact that the broken realities become a new reality."

Although I portray my picture in a realistic style, realism doesn't fit on a real ground. They create their own reality. This is evident in my current works. Both the contradictory and harmonious interventions that I place on realistic (or classical) compositions reveal a whole new story.

"Gerçek ve Yeni gerçek", "Klasik ve Pop", "Dün ve Bugün"... Esasında bütün bunlar tamamen birbirinden bağımsız ve de tamamen bir bütün değil.

Graft: Ayna referansınız, çalışmalarınızın, çeşitli düzeylerin ve katmanların birbirinin yanında durduğu kaleydoskop benzeri yansımalar yarattığını düşününce oldukça mantıklı geliyor. Gerçeklik adı verilen büyük ayna bozuluyor ve dünyanın birçok parçasında parçacıkları görüyoruz. Burada kolaj benzeri bir gerçeklik anlayışı uygun görünüyor. Genel olarak, kolaj, resim formunuz için önemli bir terim gibi görünmektedir. Bunun hakkında ne söylersin?

Ataş: Kesinlikle doğru. Gerçekten vazgeçemiyor, bir süre sonra gerçeğin statikliği beni sıkımsa başlıyor. Tek bir yol olduğuna inanmak, gerçeğin tek olduğuna inanmak bana göre değil sanırım. "Kırık ayna parçalarının oluşturduğu fragmanlar" metaforu benim için oldukça doğru görünüyor. Daha önce de "Noktaları Birleştirmek" diye bir başlık kullanmışım. Kırılan büyük aynanın parçaları her yere dağılmış. Ben bu parçaları (görebildiğim, duyabildiğim, üzerine basıp tekrar parçaladığım veya elimde alırken beni yaralayan...) tekrar alıp, kırılmadan önceki halinden bağımsız olarak onları yeniden birleştiriyorum. Ve bazen oluşan o kompozisyonun üzerini kırmızı bir boyayla çizerek, kimi zaman bir kuş, kimi zaman bir çiçek, kimi zaman bir timsah ekliyor ve onlara yeni bir hayat, yeni bir gerçeklik kazandırıyorum.

Tıpkı Japon kültüründe ki "Kintsugi Sanatı" gibi. Kintsugi, kırılmanın aslında bir bozulma ve yokluğa gidiş değil, yeni bir varoluşa işaret etmesi demek. Bütün bu düşünceler doğrultusunda şu aşamada (ileride ne olur bilinmez) kolaj, resimde önemli bir yere sahip. Bir de şunu ekleyeyim, gerçeklik görünümü taşısa da bir çok parça benim için farklı anlamlar taşıyan metaforlar oluşturuyor.

Graf: Metaforlar her zaman gerçeklikteki çeşitli olaylara atıfta bulunur. Sizin yaptıklarınız eleştirel olarak popüler kültürle ilgileniyor gibi görünüyor.

Ataş: Mesela Pikachu'yu, plastik flamingoları, Micky Mouse'u kullanmam gelişti güzel değil. Hepsinin işaret ettiği bir şeyler, hepsinin eleştirdiği bir takım durumlar var. Pikachu çok sevimli bir imaj ancak benim için aynı zamanda sanallaşan, robotlaşan, yapay bir zekaya sahip yeni bir tür canlıyı işaret ediyor. Bunu en yakın gösterdiğim belki, bu sergi için çalıştığım heykelim. Bir figür düşünün. Kafası Pikachu kafası, gövdesi insan gövdesi, hareket etmesini sağlayan uzvu ise teknolojik bir makina. Belki bu gelecek çağlarda insanın bürüneceği yeni bir vücut. Kim bilir. Contemporary İstanbul 2017'de sergilediğim bir eserim Bodrum plajlarında bir Pikachu'nun sünnet ediliş sahnesiydi. "Yeni insan türü gelmiş. Kendi kültürel adetleri ve gelenekleri arasında sıkışmış insanların Pikachu'ya kendi kültürlerini dayatmaya çalıştığı bir sahneydi." Plastik flamingoların ise bakışları kimi zaman sinsice. Onlar, direksiyonu elimizde olmayan bizi istedikleri yere götüren gemiler gibi. Belki "zaman gemileri." "Micky de çoğu zaman sevimlilik görünümü altında haz tuzaklarına düşürmeye çalışan kapitalizm ve çabuk tüketim kültürünün şeytani temsilcisi olabilir. Bunlar gibi birçok metafor var resimde. Resimlerim renk ve imajlarla birlikte her ne kadar klasik sanattan figürler ile bir araya gelip pop bir söylem geliştirse de aynı zamanda pop olanı eleştiren şifreler taşıyor. Bu yönüyle sadece bu çağ değil geçmiş ve bugünü, hatta geleceği içinde taşıdığını düşünüyorum.

Graf: Biraz da Galeri/Miz'deki sergiden ve orada sergilediğiniz yeni eserlerinizden bahsedelim. Serginin biçimsel ve kavramsal çerçevesini çizebilir misiniz?

Ataş: Sergimin adı; "Psoas Ruhun Kasi". Yaşadığımız bu çağda "Ruh" ve "Kas (Beden)" gittikçe birbirinden ayrılıyor. Elle tutulur, gözle görünür olan da madde

"Real and New Real", "Classic and Pop", "Yesterday and Today"... In essence, they're all completely independent and not entirely a whole.

Graft: Your Mirror reference makes sense in a way that your works create a kaleidoscope-like reflections, in which various levels and layers of reality stand equally next to each other. The big mirror called reality is broken, and we see fragments of the world in its many particles. Here a collage-like understanding of reality seems appropriate. In general, collage seems to be an important term for your way of painting. What do you say about this?

Ataş: Absolutely true. I can't give up the reality, but, after a while, the staticness of the reality starts to bore me. The fact that there's only one way to believe and the real is the only one is not my way of thinking. The metaphor of "Fragments of Broken Mirror Pieces" seems to be quite right for me. I've used a title like "Combining Points" before. Parts of the broken large mirror have scattered all over. I re-unite these pieces (which I can see, hear, press on, and smash again, or hurt me in my hand), regardless of the way they were before they were broken. And sometimes I draw on a composition by a red paint and sometimes add a bird, sometimes a flower, sometimes a crocodile and give them a new life, a new reality.

Just like the "Kintsugi Art" in Japanese culture. It means that the breaking is not actually going to a deterioration and absence, but to a new existence. In the light of all these thoughts, the collage has an important place in my painting (what happens in future is unknown). I should also add that, even though it has the appearance of reality, many pieces create metaphors with different meanings for me.

Graf: Metaphors always refer to various incidents in reality. Your oeuvre seems to critically deal with popular culture.

Ataş: For example, the use of Pikachu, plastic flamingos, Micky Mouse is not random. There are things that they all point to, a number of situations they all criticize. Pikachu is a very cute image, but for me, it also points to a new kind of creature with a virtualization, robotic, artificial intelligence. The work in which this will be seen closely is the sculpture I'm working for this exhibition. Think of a figure. His head is Pikachu's head, his body is a human and the part allowing the movement is a technological machine. Maybe this is a new body in which people will wear in future ages. Who knows? One of the works I exhibited in Contemporary İstanbul 2017 was the circumcision scene of a Pikachu in Bodrum beaches. "The new human species has come out. It was a scene in which people stuck in their cultural traditions tried to impose their own culture on Pikachu." Plastic flamingos sometimes have sneaky looks. They're like the ships that we cannot control and take us wherever they want. Maybe "time ships". Micky can also be the evil agent of capitalism and the culture of fast consumption, often entrapping for the joy under the disguise of cuteness. My paintings have many metaphors like these.

Although my paintings, together with the colors and the images, come together with the figures of classical art and develop a pop discourse, they have messages criticizing the pop one. In this respect, I think it carries not only this age but the past and the present, even the future within itself.

Graf: Let us discuss your current show at Galeri/Miz and the new series of work you present there. Please outline the formal and conceptual framework of the exhibition.

olduğundan bedenimiz daha görünür durumda. Ruhumuz ise gittikçe uzaklaşan, uzaklaştıkça dağılıp kaybolan, gökyüzünde bir bulut gibi. Klasik eserlere baktığımda ben duygu ve ruh görüyorum. Günümüz güncel sanatıysa daha çok algılar ve zeka üzerine kurulu geliyor bana. Ben her ikisini de önemsiyorum. Bunu bugün resimlerimde mümkün kılmaya çalışıyorum. "Ruh" ve "Kas", geçmiş ve geleceğin "şimdi" de buluşması, "Şimdi"de yaşaması dileği ile.

Graf: Bu serideki Psoas Kası'nın anlamı nedir?

Ataş: Psoas kası çoğu zaman bedenin en derindeki çekirdeği, yoga terapisti ve sinemacı Danielle Olson'un dediği gibi "ruhun kası" olarak görülür. Kalça kemiğine yakın bir bölgede bulunan bu kas; hareket, denge, eklem fonksiyonları, esneklik ve daha birçok bedensel özelliği etkiliyor.

Psoas kasının bedeni dik ve hareket eder bir şekilde tutmasının yanı sıra, özellikle esnetildiğinde kişinin yaşadığı anda kalmasını ve vücuttaki gerilimin azaltılmasını sağladığı düşünülüyor.

Araştırmalar da Psoas kasının vücudun yapısal durumunun yanı sıra psikolojik durumu açısından da hayati öneme sahip olduğunu gösteriyor. The Psoas Book kitabının yazarı Liz Koch, Psoas için "Gerçek anlamda en derinde yatan hayatta kalma dürtümüzü somutlaştıran ve bunun da ötesinde en temel isteğimiz olan gelişimi sağlayan bir kas" diyor.

Psoas kası, fiziksel stabiliteyi sağlayan en temel kas grubu. Bacaklardan başlayarak omurgaya uzanan psoas, bacaklarla bel kemiğini bağlayan tek kas. T12 omurlarından çıkan kaslar, lumbar omurlarına doğru ilerliyor ve en sonunda kalça kemiğine bağlanıyor.

Kalça kemiğinin yanı sıra Psoas kası diyaframa da bağlanıyor. Nefes alıp verme sırasında harekete geçen diyafram kası aynı zamanda korku ve anksiyeteye ilişkili birçok fiziksel semptomun yer aldığı bir bölge.

Bu bilgilere rastladığımda oldukça şaşırımdım. Ruhun, (hala bir çoğumuz için tarif edilemez olsa da) bir kasla etkileşime sahip olması ve bir bedene bürünmesi fikri açısından heyecanlı geldi. Sergime ilham kaynağı oldu.

Graf: Ruh ve beden diktomisi hakkındaki tartışmalar felsefe ve din kadar eski. Sanatsal olarak entelektüel ve ruhsal konuları ele almanıza rağmen renk kullanımı ve kompozisyon fikrinizden dolayı resimleriniz fazlasıyla dinamik ve fiziksel. Bu mevcut seri boyunca resim içinde dinamizm önceki işlerinize kıyasla daha yoğunlaşmış gibi görünüyor.

Ataş: Doğru. Somut olmayan o dünyayı (zihin) bu kadar dinamik ve renkli unsurlarla anlatmak hoşuma gidiyor. Bunu büyük boşluklarla anlatsaydım eğer bu boşluklar belki "her şey"e işaret edebilirdi. Ancak aynı zamanda belki "hiçbir şey"i de tarif ederdi. Oysa bu tarz zengin kompozisyon ve renk yoğunluğu en azından "birçok şeyi" anlatıyor. Bu anlamda bu yoğunluk sayesinde zihin dünyam fiziksellik kazanıyor.

Aslında bu yoğunluğu bilinçli bir abartı olarak yapmıyorum. Mesela şu an masamda size bu cevapları yazıyorum. Etrafıma bakıyorum; solumda su içtiğim şişem, sağımda kahve kupam, hemen onun yanında telefonum, karşımda sandalyede uyuyan kedim, kitabım, basketbol topum, yurt dışından aldığım küçük bir hediyeelik eşyam. . . vs. Her an yanımızda veya zihnimizde bir çok eşya ve düşünceyle yaşıyoruz. Sadece bunları da yok saymıyorum o kadar.

Ataş: The name of my exhibition is "Psoas Muscle of the Soul". In the era we live, "Soul" and "Muscle (Body)" are increasingly separated. Since body is visible and concrete, our body is more visible. Our soul is in the sky like a cloud going away, and fades away. When I look at the classical works I see, the emotions and the soul. Today's contemporary art is more based on perceptions and intelligence. I care about both. I'm trying to make this possible in my paintings today. May "Soul" and "Muscle" and past and future meet within "now" and live in "now".

Graf: What is the meaning of the muscle Psoas for this series?

Ataş: The Psoas muscle is often seen as the deepest core of the body, "muscle of the soul", said by yoga therapist and filmmaker Danielle Olson. This muscle is located in an area close to the hip; it affects movement, balance, joint functions, flexibility and many other physical features.

In addition to keeping the body in upright and moving position, the Psoas muscle is thought to ensure that the person stays at the moment when he/she is stretched and it reduces the tension in the body.

Research shows that the psoas muscle is of vital importance in terms of the body's structure as well as its psychological state. The author of The Psoas Book, Liz Koch, says for psoas, "a muscle that embodies our deeply underlying urge to survive, and above all, provides development, which is our basic desire."

Psoas muscle is the most basic muscle group that provides physical stability. Starting from the legs to the spine, the psoas is the only muscle that connects the legs and backbone. The muscles originating from the T12 vertebrae are moving towards the lumbar vertebrae and finally linking to the hip bone.

In addition to the hip bone, the psoas muscle is also linked to the diaphragm. The diaphragm muscle, which starts to move during breathing, is also a region of many physical symptoms associated with fear and anxiety.

I was surprised when I came across this information. The idea of the soul having an interaction with a muscle (although it is still indescribable for most of us) and embodying a body sounded exciting. It became an inspiration to my exhibition.

Graf: Discussions about the dichotomy of the mind and the body are as old as philosophy and religion. Although you artistically review intellectual and spiritual matters, due to your treatment of color and your notion of composition, your paintings are highly dynamic and physical. During this current series, it seems that the dynamism within the painting became even more intensive in comparison to your previous Works.

Ataş: This is true. I like to describe the intangible world (mind) by such dynamic and colorful elements. If I had told this by large gaps, these gaps could have perhaps pointed to "everything". But at the same time, maybe it would describe what is "nothing". However, such a rich composition and color density at least tells "many". In this sense, thanks to this density, my mental world gains physicality.

In fact, I don't form this density as a conscious exaggeration. For example, I am writing these answers for you on my desk right now. I look around; there are a bottle of water I drink on my left, coffee cup on my right, my phone right next to it, my cat sleeping in the chair in front of me, my book, my basketball ball, a small gift I bought from abroad etc. Every moment we live with many things and thoughts around us and in our minds. It is just I'm not ignoring them.

BU YÜZDEN 2018

tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 45x55 cm

İÇİNDE 2018
tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 45x55 cm

SANILDIĞI GİBİ 2018

tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 80x100 cm

OLUR HEP 2019
tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 55x45 cm

HER YERİNDE 2019

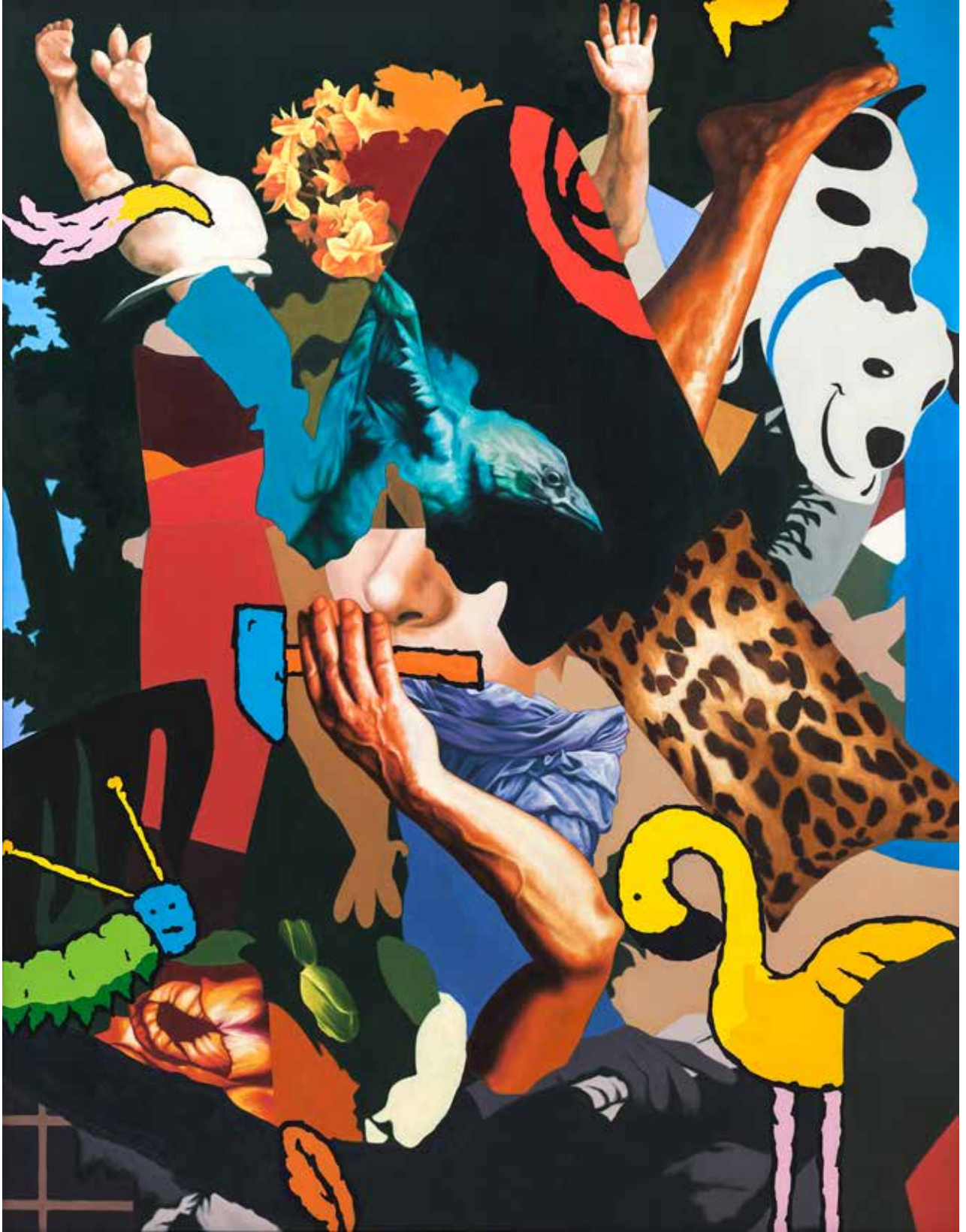
tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 135x186 cm

TUTUNURUM 2019
tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 55x45 cm

DAHA AĞAÇLANDIRILIRKEN 2018
tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 45x55 cm

GİZLİDEN GİZLİYE 2019
tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 180x140 cm

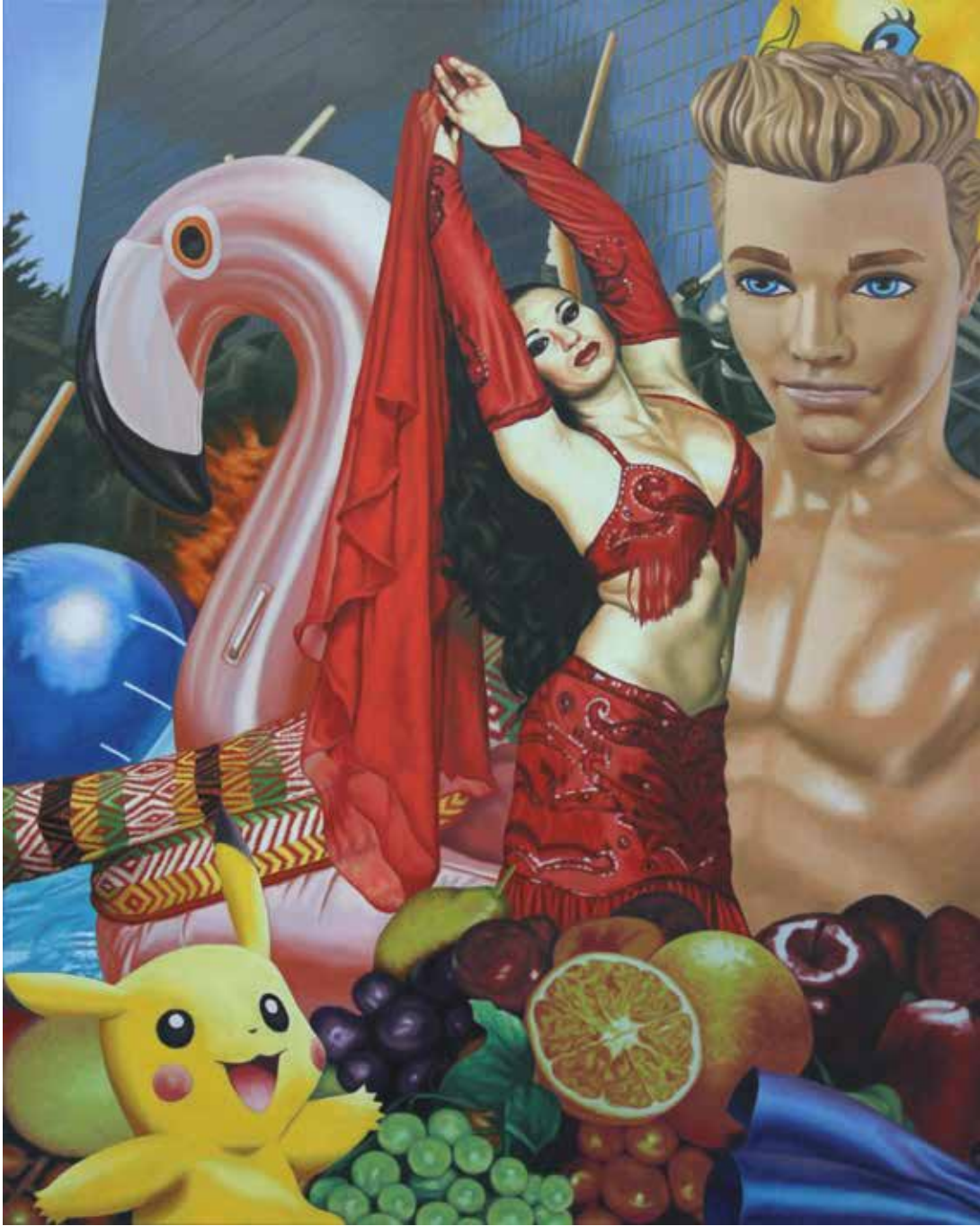

HİKAYEDE 2018

tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 207x141 cm

isimsiz 2018
tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 25x25 cm

OLAY 2018

tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 100x80 cm

OLASI 2018
tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 100x80 cm

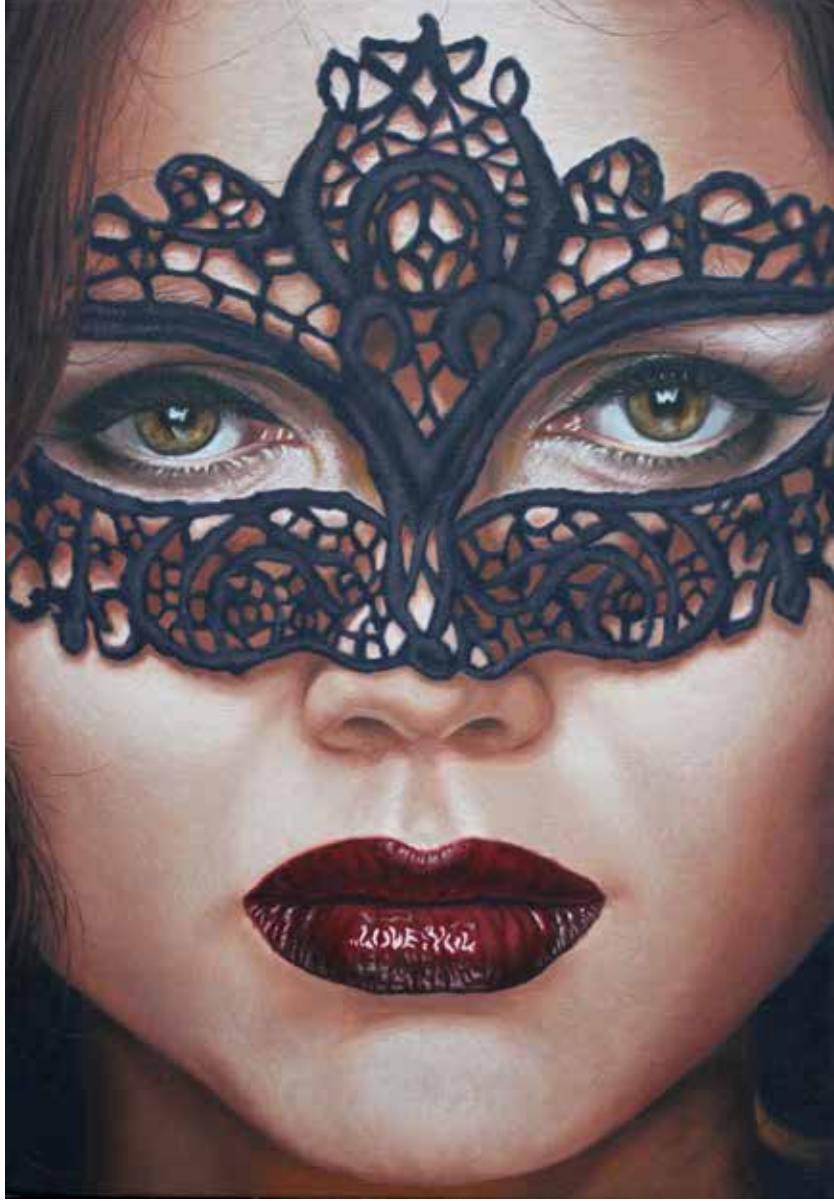

KAYIP ŞEY 2017

tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 105x130 cm

SUSMA AĐRISI 2017
tuval zeri yağlıboya / oil on canvas 150x100 cm

LOVE YOU 2017

tual üzeri yağlıboya / oil on canvas 50x35 cm

TUTSAK 2017
tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 100x80 cm

LOVE YOU LV 2017

tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 127x105 cm

DUR, SEVME BENİ 2017
tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 105x130 cm

GEÇİŞ 2017

tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 150x100 cm

GELİNCİK TARLASINDA TÜRK GÜREŞİ 2017
tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 100x60 cm

BİR ÖZGÜRLÜK ŞARKISI, ÖZGÜRLÜK DEĞİL 2016
tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 130x105 cm

A 2016
tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 30x30 cm

A- VALEZQUEZ, BU BİR İNANÇ MESELESİ-1 2016
tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 130x105 cm

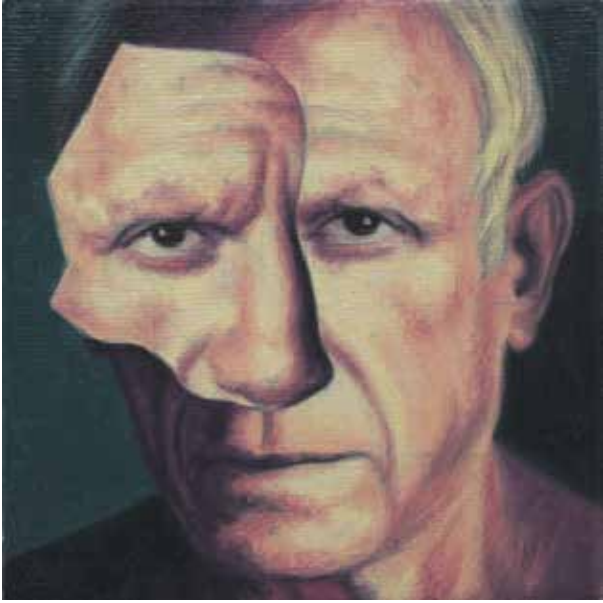
B- ANITA, BU BİR İNANÇ MESELESİ-1 2016
tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 130x105 cm

NE BIÇAĞIM NE YARA 2016
tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 130x105 cm

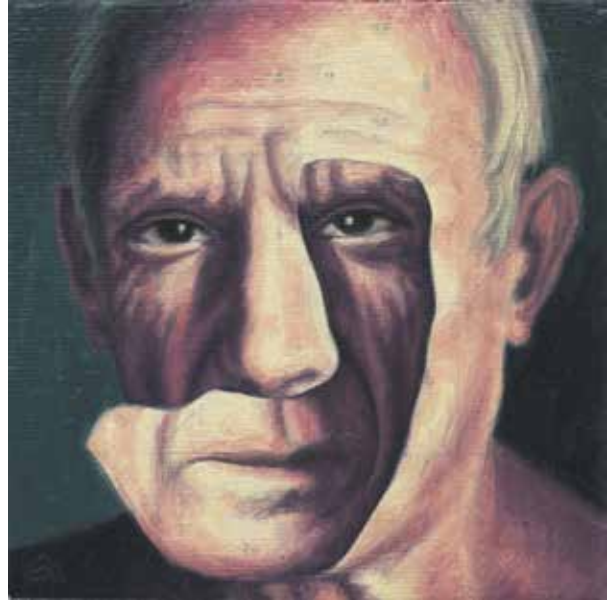

İNCİ KÜPELİ KIZ 2016
tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 50x35 cm

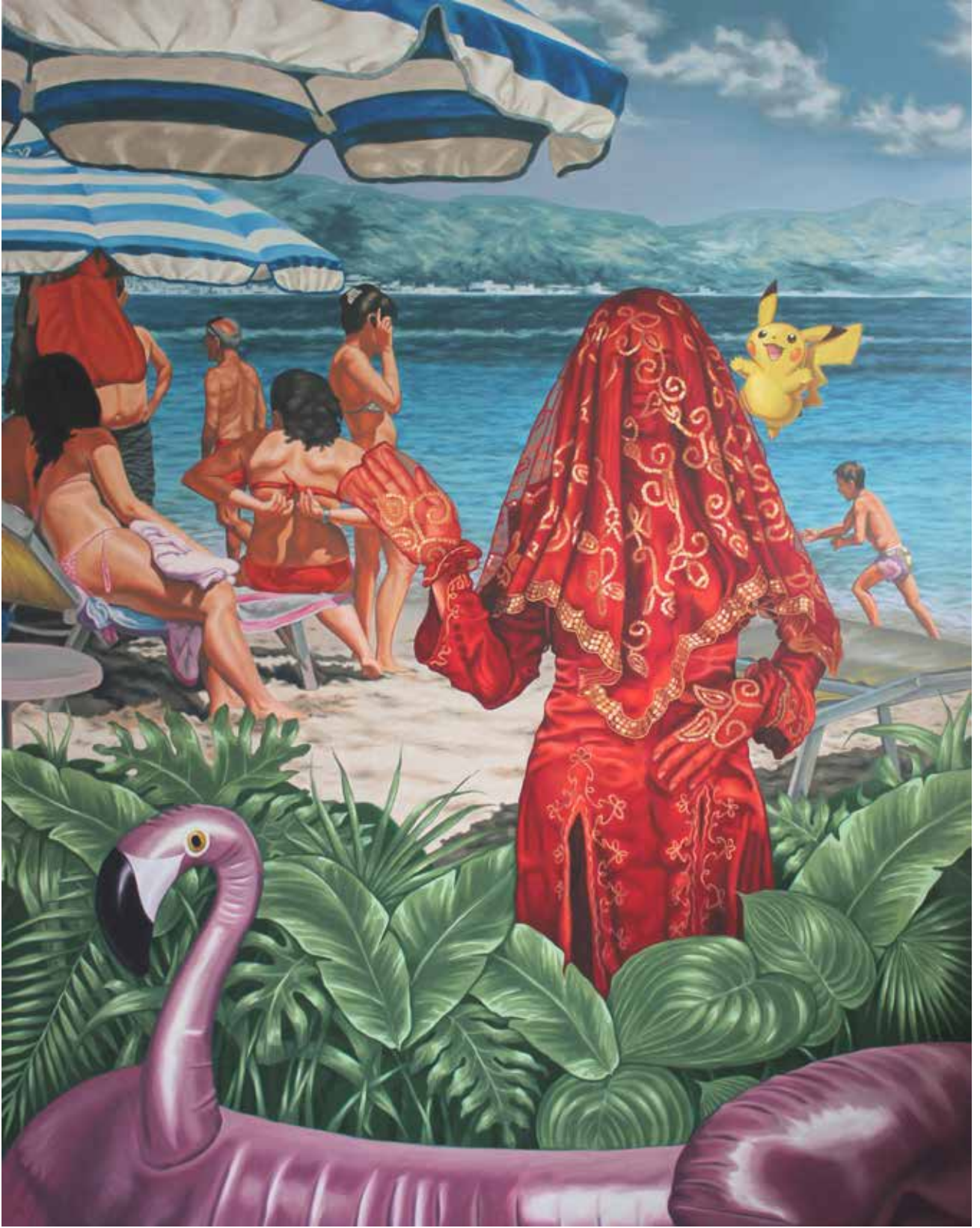
PICASSO'NUN AYNASI 1A 2016

tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 12x12 cm

PICASSO'NUN AYNASI 1B 2016

tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 12x12 cm

POZ 2016
tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 204x161 cm

PICASSO'NUN AYNASI 2 2016
kağıt üzeri yağlıboya / oil on paper 42x29 cm

KARANLIĞIN BOŞLUĞUNDA DİKİLİ ANNE ÇİÇEĞİ 2015
tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 50x35 cm

FISILTILAR 2015

tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 130x105 cm

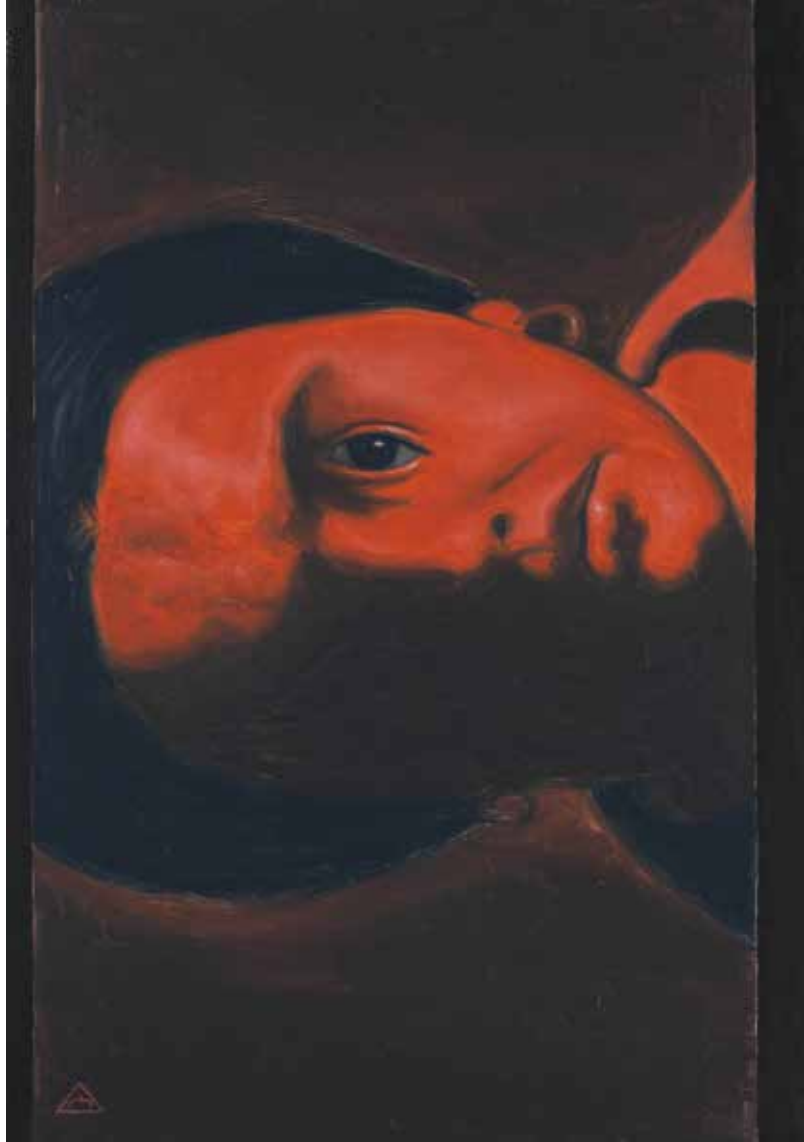

UZUSUZ ZAMANLAR-2 2015
tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 50x40 cm

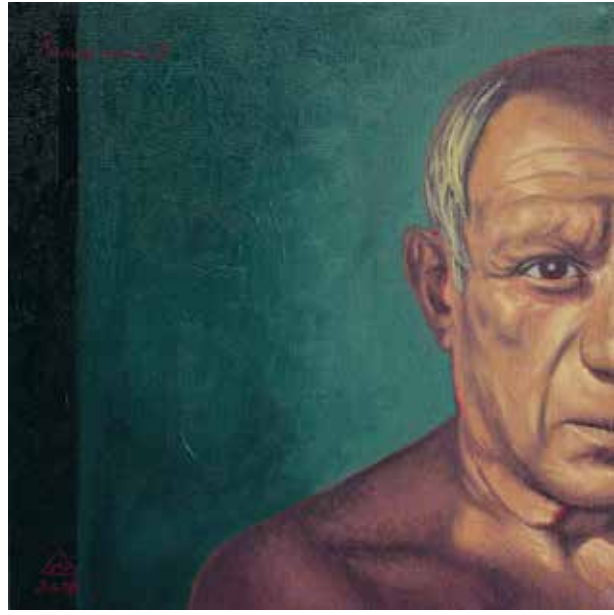
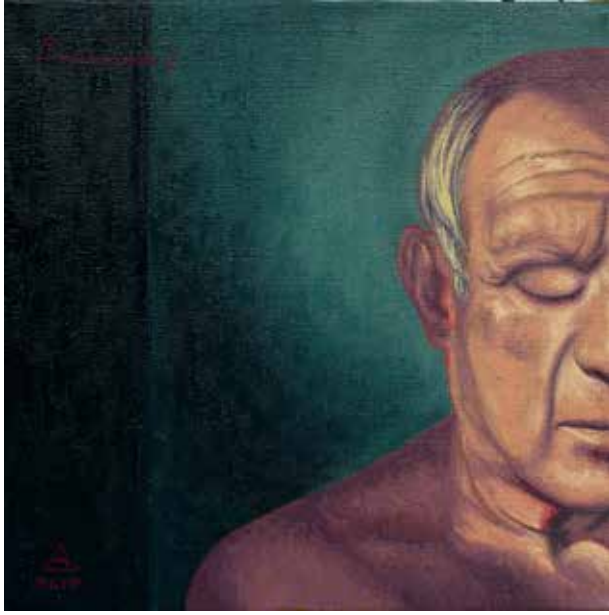

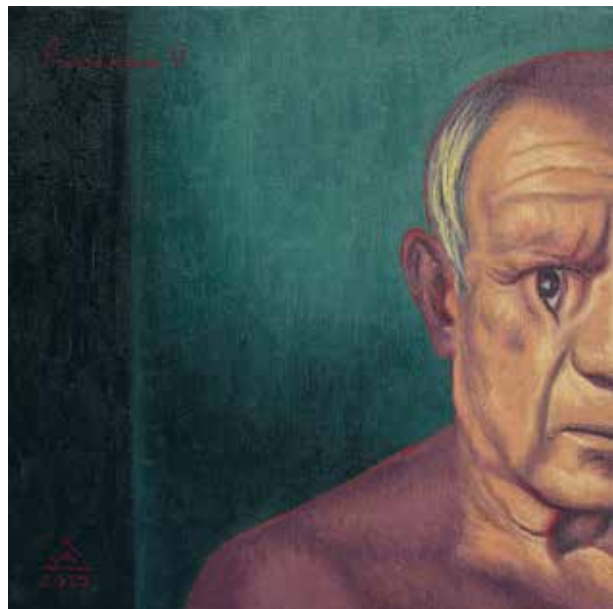
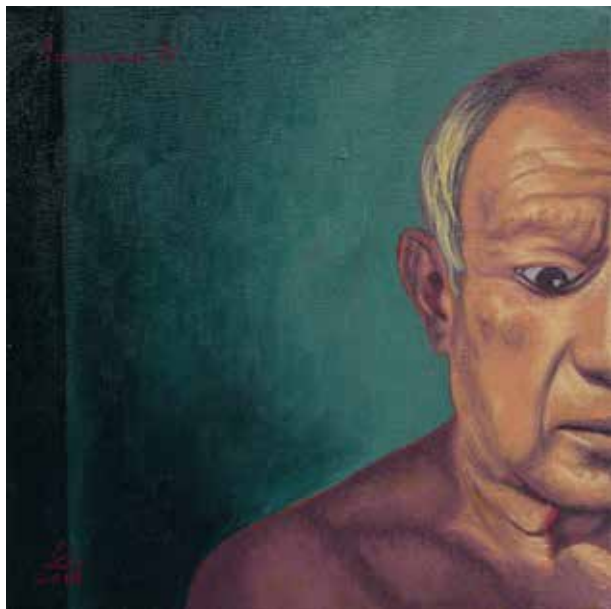
YARI KUCAKLAŞMA-1 2015

tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 160x140 cm

VE SEVGİ 2015
tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 50x35 cm

AYNANIN TENİ 2015
tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 50x35 cm

2014-2012

BİR GÜLÜN UÇUŞU 2014
tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 160x130 cm

İSİMSİZ 2013

tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 130x110 cm

İNSAFSIZ MUTLULUKLARIN KOVALADIĞI MUTSUZ SAHİP 2012
tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 116,5x91,5 cm

GÜZELLİĞİN PEŞİNDE KENDİNİ KOVALAMAK 2012
tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 100x100 cm

İsimsiz 2012
tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 100x100 cm

DÜNYANIN SONU 2012

tuval üzeri yağlıboya / oil on canvas 100x81 cm

Biyografi

1987 doğumlu sanatçı 2005 yılında Erciyes Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümüne girdi. Bu fakülteden 2010 yılında mezun oldu. 2011 yılında İstanbul'a yerleşti, Devrim ERBİL ve Nezih ÇAVUŞOĞLU Atölyelerinde asistanlık yaptı. 2014 Yılında kendi Atölyesini oluşturan Sanatçı genç yaşında Yurtdışında ve Yurtdışında pek çok karma sergilere katıldı. Sanatçının eserleri 2016 Yılında Londra da yayınlanan Majestic Disorder , Culture & Arts dergisi tarafından Sansasyonel olarak nitelendirilerek, dergi Kapağına taşındı. Sıklıkla Yurtdışı Müzelerini ziyaret eden sanatçı, Dünya Çağdaş Sanatına yönelik çok önemli bir arşiv ve kitaplık oluşturmaktadır. Gerçekliğin Kırılması ve Yeni Bir Gerçeklik düşüncesinden yola çıkarak, " Hayatın gerçekliği hepimiz için sürerken, yaşadığımız olay veya durumlarla o gerçekliğin kırılarak sadece kendimize has yeni bir gerçekliğin ortaya çıktığını" dile getiren Sanatçı, bu eski ve yeni " Gerçekliği" Gerçeküstü öğeleri de esas alarak, kendine has Sanatsal dil ile bizlere iletmektedir. Bu anlamda oluşturduğu kompozisyonlarda görsel, düşünsel ve tinsel olan her şeyin Sanatına hizmet edebileceğini düşünüyor. Yurtdışında ve Yurtdışında pek çok önemli Koleksiyonlarda Eserleri bulunan Sanatçı, çalışmalarına İstanbul'da ki atölyesinde devam ediyor.

Kişisel Sergiler

- 2019 "PSOAS – Ruhun Kası" Galeri/Miz, İstanbul
- 2017 "Bakışta" Galeri/Miz, İstanbul
- 2016 "Aynadaki Gibi / Through A Glass Darkly" Galeri/Miz, İstanbul

Karma Sergiler

- 2019 "Art Ankara 5. Çağdaş Sanat Fuarı" Galeri/Miz, Ankara
- 2019 "Seçki Ankara" Port Art Gallery, Ankara
- 2018 "Eve Dönüş" Galeri Diani, İstanbul
- 2018 "Contemporary İstanbul" Galeri Baraz, İstanbul
- 2017 "İç Görüler" Galeri/Miz, İstanbul
- 2017 "Reçetesiz" Ekavart Gallery, İstanbul
- 2017 "Erakusketa Expositcion" Fransa
- 2016 "De La Inauguracion 12 cm." İspanya
- 2016 "Contemporary İstanbul" Galeri Baraz, İstanbul
- 2016 "Paper Works Exposition" Pinelo Gallery, Miami, Orlando USA
- 2015 "Yeni Aralık" Galeri Soyut, Ankara
- 2015 "Görgü Tanıkları" Rem Art Space, İstanbul
- 2015 "Contemporary İstanbul" Galeri/Miz, İstanbul
- 2015 "Açık Depo Karma Sergi" Mixer, İstanbul
- 2009 "33. DYO Resim Yarışması Sergisi" İstanbul
- 2009 "33. DYO Resim Yarışması Sergisi" Ankara

Projeler

- 2011 "ZOR" Kısa Film - Yönetmen: Fatih Usalan, Kayseri
- 2010 "Alien In My Space Projesi" Workshop - Irene Pascual, Kayseri
- 2009 "Mezuniyet Projesi Erciyes Üni. İİBF Duvar Resmi" Kayseri

Biography

Eyüp Ataş was born in 1987. He graduated from Faculty of Fine Arts Department of Erciyes University in 2010. Ever since, he has attended several group and solo shows. In 2012, he moved to Istanbul and worked as assistant to Turkish Masters such as Devrim Erbil and Nezih Çavuşoğlu. Currently, he is working in Istanbul at his own studio, and producing various works using oil paints as the major medium on canvases, as well as drawings on paper. In his most recent work he captures the “Reality being Broken” to form a totally “New Reality” arising from the situation. The realities we live in our lives are broken with time and happenings, consequently, this creates a new reality for each and every one of us. Eyüp Ataş uses somehow more Surrealistic approach to visualize the dilemma of Past and Present Realities. He believes that all the things he has previously visualized, thought and felt should be actively involved in all processes of his Art, and are reflected in his compositions.

Solo Exhibitions

- 2019 “PSOAS – Ruhun Kası” Galeri/Miz, İstanbul
- 2017 “Bakışta” Galeri/Miz, İstanbul
- 2016 “Aynadaki Gibi / Through A Glass Darkly” Galeri/Miz, İstanbul

Group Exhibitions

- 2019 “Art Ankara 5. Çağdaş Sanat Fuarı” Galeri/Miz, Ankara
- 2019 “Seçki Ankara” Port Art Gallery, Ankara
- 2018 “Eve Dönüş” Galeri Diani, İstanbul
- 2018 “Contemporary İstanbul” Galeri Baraz, İstanbul
- 2017 “İç Görüler” Galeri/Miz, İstanbul
- 2017 “Reçetesiz” Ekavart Gallery, İstanbul
- 2017 “Erakusketa Exposicion” Fransa
- 2016 “De La Inauguracion 12 cm.” İspanya
- 2016 “Contemporary İstanbul” Galeri Baraz, İstanbul
- 2016 “Paper Works Exposition” Pinelo Gallery, Miami, Orlando USA
- 2015 “Yeni Aralık” Galeri Soyut, Ankara
- 2015 “Görgü Tanıkları” Rem Art Space, İstanbul
- 2015 “Contemporary İstanbul” Galeri/Miz, İstanbul
- 2015 “Açık Depo Karma Sergi” Mixer, İstanbul
- 2009 “33. DYO Resim Yarışması Sergisi” İstanbul
- 2009 “33. DYO Resim Yarışması Sergisi” Ankara

Projects

- 2011 “ZOR” Kısa Film - Yönetmen: Fatih Usalan, Kayseri
- 2010 “Alien In My Space Projesi” Workshop - Irene Pascual, Kayseri
- 2009 “Mezuniyet Projesi Erciyes Üni. İİBF Duvar Resmi” Kayseri

EYÜP ATAŞ

SEÇME ESERLER
SELECTED WORKS
2012-2019

GALERİ/MİZ
galerimiz.com